

Si Simon

①

Supplement to packet 32

285 / 285

הכאן ה' אהמ קלאר בלי

מפונא אלא א

שאלות ותשובות

תשובה קטו

שוב שנים ודעת

רסא

להגביל אף למקומה בגלויט דלון לו תקנה כמי"ש בסעודי
עוב עעס [מהדו"ק משונה קפג], מי"ת בזה מותר להגביל.
כן נראה לפענ"ד כעון. ויותר אין פנאי להאריך, נפרט דלון
הנשאל סובל דברי יחיד.

מנה עפ"י כתי על י"ד מחודש ו

תשובה קעו

לדימו צב סעיף ח.
ל"ק ראשון להחייב מי"ה הישע פאסועו י"י
→ הדנה על דבר שאלמו ח"ל, הנה המנהג לעשות כענין בית
המדרש מטר קטן עם בלעמין ומגבל על הבלעמין
ב"ע שמתקין המטר, ומעוררתי אם מותר לבשל קדרה
של בשר ואח"כ בלעמין יום קדרה של חלב, והשולם אין
מזהין בזה, עכ"ל שאלמו, והאריך בזה בפלפול.

→ הדנה שאלמו שכ"ס יומר לשאלו בעיריות גדולות שנתחדשו
הענגלטי קעכין, והספק על הבלע"ן מתבטל של
בשר או חלב ואח"כ מבטלין להספוך עליו. והנה דר"מ קצר
בשאלמו, אם כוונתו ג"כ לכתב"ן עליהם מן החבטיל
וחושב על אישע שלמטה, או כוונתו על אישע שלמעלה
על המזו"ר קטן בית המדרש, והנה אם כוונתו על אישע
שלמעלה, ודאי אין בזה שאלה כלל. חז"ל ללמעלה ליבא צדל
והלעמין רק עיני ואבנים, והוא עושה ודאי אישע לפנס,
וגם אין מויעין כלל, וגם אף אם הוא גם למעלה בלעמין
אין משא, דהא"ש [בש"מ כלל כ סי' כו] והרמ"א בסי'
י"ב [סי"א] לא משו רק אם הוא אישע, מכלי הבלוע
ממחל עגמו, אבל אם במחלה נבלע רק מכה וישא, לית
זיעה ממחלה וישא, זה ודאי אין צו ממנו, וראיית הרא"ש
היא נמי אם אישע ממחל עגמו ולא מכלי, ואף האוסרין
גם המחמת כמי"ש. הדגול מרנבה [שם] והפמ"ג [שם]
משצ"ו סי"ק כע"ן, היינו דעכ"פ הקדרה. בלעמין מבשר
עגמו, ולא וישא מכה וישא, ולכן בזה ודאי אין כלל משא
כלל.

רק אף אם הוא כוונתן מכה למטה, ששפך ממנו מחל
על הבלע"ן, אף שעתה אינו בעין מי"ת אישע אוסר,
גם זה אינו. לא מיעביא. לפי מה שגראה לי בדאמת לכן
דייק המחבר [שם] רק להקדמה אסורה ולא כהנ דגם
המחבת אסורה, דס"ל דאישע אינו כמחל עגמו רק אם
אישע עולה מן המחל עגמו, לא בלמעשה הכלי, ולכן
הקדרה אסורה דאישע עולה ממחל עגמיה, אבל המחבת
היא אין אישע יורד רק דרך הקדרה וישע מכלי אינו
אוסר. וראיית הרא"ש ממשערין [פרק ז' מי"ב] דישע היא
כמחל, היא נמי רק מבריקה בבית, דהיא אישע מן המים
עגמו, אבל דרך קדרה י"ל דאינו משב כמחמת. רק גם אף
שנאמר דעת הדגול מרנבה דגם המחבת אסורה, נראה
דהיינו דוקא אם המחל מקושר עם הקדרה, או היא אישע

הקרקע, וגם על הקרקע ששפך החלב היה משורר הרבה
אפר, עכ"ל השאלה.

והנה דר"מ זי"מ בזה כמה קולות, משום דרבה לשממט
בשפע [עין סי' כד סי"א], ומחמת האפר [עין סי'
גה סי"א], ומחמת דליו דרך ביטול היא רק דרען [סי' פו
סי"א]. והנה לדברי און לד"ן ללל זה, והנה מי"ש דהוא רק
דרען, בזה אמר המחילה עטה, דמה בכך. דעתה הוא
דרען, היא כיון דעכ"פ יש כאן בלעמין עו"ל לדי לארייתא
אח"כ כשיבשל בהם בשר, ובמי"ש כעין זה בפמ"ג [במשצ"ו
סי' פו סוף סק"א] עיי"ש. גם הנה מי"ש דהוא ספק אם
נפסק הקולות, הנה בסי' ק"ה [סק"ה] ספק הש"ך אף
בעירוי בנפסק הקולות אוסר כדי קליפה, רק שהפמ"ג
[בשפ"ו סי' כז סי"ק לד] כמד לכלל שאינו כיון שמוחל ע"ג
כירה עונמת, וזה בכירה של אצנים, אבל כמותר של צדל
דהוא כולו חם, ובפרט בצדל הוא חם מקלמו חם כולו, א"כ
לא נמקרו ויענין קליפה אף דנפסק הקולות והיא הקדרה
מקו"ס קליפה. מיהו נאן יפה אמר בזה, כיון דעכ"פ היה
על הקרקע מחלה א"כ נעטן מן הקרקע, לכן אם נפסק
הקולות יש להמיר לגמרי.

→ ודע שמה שמקלמ האמרויטס ממחירין, והוא בפמ"ג סי'
י"ה בשפ"ו סי"ק י"ח, דלמ לא נפסק למעלה מן
הקדרה אף דנפסק למטה לא נחשב נפסק הקולות, אין אי
מורה כן, רק אי כפמ"ג זה כמה שנים בלעמין מקו"ס, והוא
במחירי מהדורא קמח סי' ז"ה [גדפס לעיל סוף משונה
קמו ועגליון על הפמ"ג שם], דכל שפסק למטה נחשב
נפסק הקולות.

→ והנה בענין דיייה נראה להמיר בלא"ש. דהנה נראה
לדין עירוי שלא נפסק הקולות אף שהיה בא מחלה
על כלי עירוי אסור, היינו רק אם הוא דרך הליכה בלוקר,
כעין מעשה של המרומה"ד דמתל ע"ג כירה, אבל אם בא
על כלי עירוי ומשם ממשפט צדו"ס, בזה נראה דמוריס
דמור, כיון דבא למטה. על הכלי הוא כהנמה, וכיון דמ
למטה ודאי דמקרק, בזה עיין מחלה גב. ובשלמה אם
הולך בלוקר הכירה אל המחל הומל הוא רק כמגעין זה בזה
ולא עיין בזה לא עילאה ולא מחלה, בזה אוסר כל שלא
נפסק הקולות, אבל אם הוא דרך הנמה כגון בענין זה
דהקרקע למטה והוא כהנמה ומחלה גב, ודאי ללא נחשב
עירוי אף שלא נפסק הקולות. והמרומה"ד והרמ"א מיידי
כגון שכל הכירה למעלה היא רומת, רק דלמטה הצדדין היא
עירוי, בזה אסרי. אבל אם הכירה בצדדין היא עירוי והחלב
נמשך צדו"ס ואח"כ בלוקר, והיא להספוך כגון עירוי
דיייה, כל דהוא מחלה עירוי בלעמין אין להחמיר בזה.

→ ובידדה נדמה ראיות הפמ"ג, דהכל מיידי שם שהיה על כלי
עירוי, אבל הכל בלוקר וצדדין, לא ללמטה היא כלי
עירוי. אבל אם למטה היא כלי עירוי, אף שמתפשט לצדדין ולא
נפסק מומר, וזה צדו"ס דעמ"י, ואף הריאה להחמיר, עכ"פ
די אם יראה הכלי מעל"ע שיהיה אינו כן יומנו, ואם יראה

כממש כיון דיואל מגוף המאכל רק דהוי דרך הקדרה, אבל אם אינו מקושר עם המאכל וכבר הכלי ריקן אין צויעה זו ממש. ועיין בסו"ד [פ"י] מה שק"ס] מה שמתקן בין אם המאכל מקושר או לא לענין אחר, וצוה דהוי יש לחלק בין והרי ראיית הר"ש הוא רק ממשנה למשכילין, ושם מייירי דאיננה הוי מן הצעין, לא בשלמינו בעין רק מכלי. והנה ר"מ הביא משו"ב הר"מ החדשות סי' כ"ד לפירש דברי המחבר צמחמת, דהיינו דוקא צרכה שלחם שהיה מלל למטה והימה המתנת מוזה למטה בסוף הסול והקדרה הימה למעלה מכסה פי הכירה, בזה אין צויעה יכולה להתפשט לחדין, אבל צרכה שלחם דאיננה מתפשט לחדין אין זו משש, ור"מ ממה עליו מנלית לפירש כן, והרי ראיית הר"ש הוא ממכשירין ושם היה המשנה דצרכיה של מים נמוה צבית וכו'.

והנה לא קשה מדי, דודאי מלוי הענין לפי הדיעה, דצרכיה של מים הוי גדולה מאוד והיננה צרכיה, לכך אף שמתפשט מ"מ נמשך יש זו ממש, אבל מחמת דהוי צויעה מועטת והציט גדול, והוא אם מתפשט אין זו ממש. והר"ש לא הביא ראייה רק שהיננה הוי כאלוהי, והכל לפי הענין אם הוי ינעה, והיננה דהוא מתפשט לכל הביט אין כפן ינעה. ועוד יומר שגו ר"מ בזה, דהתם מייירי לענין עוממה, א"כ צאינה מקום שיונע צבית הוא עומה, ומת צכ שמתפשט לחדין, התם הוי כל הביט כמו הקדרה דכאן, ואם היה מקום להתפשט מן צבית צמחמת היה עשור, רק כיון דאין מקום להתפשט מן צבית צמחמת עומה. ובאן נמי אם אין יכול להתפשט רק ממנו הקדרה אסור, אבל אם יכול להתפשט מן הקדרה אין כפן ינעה. והוכיח ה"מ כן דהר"ש מייירי כן, מלל אסר גם המחמת, והיינו אף צויעה שלמטה דרך הקדרה אינו אסור כמ"ש לעיל, מ"מ הרי צויעה של הקדרה מנער שלמעלה מתפשטת לחדין ומגישה גם למטה אל הקדרה, דאי נימא צויעה המתפשטת אסור א"כ גם בקדרה מתפשטת צויעה גם למטה, ובעל כרחן ממה צויעה המתפשטת אינו אסור, וממילא מוכח מה דהקדרה אסורה היינו דמייירי בעין שכתב ה"מ, והדברים ברורים.

והנה הווא לט מזה דעכ"פ בחשש שלו אין זו משש כלל. ואבאר עוד מילתא בעעמא, דהרי לצאורה ראיית הר"ש מתוממה אינו ראייה, דמזה ראייה מתוממה לאסור, דצטוממה צמחמת מליל מילתא ולא בעעמא, ואף אם הוי נעל"פ ודומה אסור, אבל צאינור מליל בעעמא ואם הוי נעל"פ מומה, וכן צנ"ע בר ר"ע, א"כ דלמא ינעה אין זה עעם האוכל והוי עעם קלוה, ומת ראייה של הר"ש. ובעל כרחן כוונת הר"ש כן, דודאי גם במכשירין אין היננה מתמא דאין זו ממש, רק דאיננה פועל דמחבר הדברים והוי כאלו נגעו זה בזה, ומקעם נגישה צנור הדבר הוא עומה. וא"כ הרי נמי צאינור, אף דאין נוגעם זה בזה איננה מתמא והוי כאלו נגעו זה בזה יחד, ולכן

אם היה הקדרה של צנור נוגע במלג היה אסור, כן נמי עמה אסור. וא"כ מינח בלחם הוי דבר בעין, אבל צ"י קדרות אם היו נוגעין זה בזה נמי היה מומה, א"כ מה צכ דהוי ינעה. ולכן אם החשש שלו מומה וינעה שלמטה שמשך ממנו צבית אין זו משש מטעם הניל, ואם החשש שלו ממה וינעה שלמעלה, צל"ה אין זו משש כיון דלא היה זו צעין מעולם והוי ינעה רק מחמת וינעה וגם אין האסור עמה בעין, ולכן אין בזה חשש כלל.

והנה כפלפול לא עיימי כלל כי אין הפנאי גורם וגם אין כותי עמד, ואוי מוכרח להשיב לכל אחד מעט, ולאו אינו משעי רק מה שנוגע לדינא. אף צמ"ש בסוף דבריו ראייה צויעת אוכלין אין כמותו משויבא דפסחים [פוג] גבי אין צולין שני פסחים כאחד, דלמה פריך מזה למ"ד ריחא לאו מילתא, נימא דמייירי ממה איננה. הנה זה לק"מ, מדא לא מיבעיא לפי דעת הר"מ הניל, א"כ כלן דאיננה מתפשט צבל המנוח אין הפסק נאסר ממה איננה. ועוד אף אי לא נימא כה"כ נמי לק"מ, מדנקט אין צולין ב"י פסחים כאחד, משמע דצבל ענין אסור, ולפי דבריו הו"ל לומר רק אין צולין ב"י פסחים זה למעלה, והו"ל למטה, אבל צעין אסור שר, ומדנקט אין צולין ב"י פסחים כאחד משמע דצבל ענין אסור, אפילו רחוקים זה מזה נמי אסור. ומדע דלחם לא משמע להשי"ם צבל ענין צל"ה לא פריך מדי, ד"ל דמ"ש אין צולין ב"י פסחים כאחד היינו צנוגעין זה בזה, והו"ל אסור יומר, דהלשון כאחד הוי מסייע לו, דמשמע דחס צימד כאחד. ובעל כרחן מדלא משעי כן משמע ליה דהתם מדלא מפליג דצדוקים מומה, משמע דאסור צבל ענין. וא"כ מכ"ש דאי אפשר לחך דמייירי דוקא בזה למטה הוה למעלה.

והנה צחיטי בזה הוה קשה לי צמה דמשעי עם מפני מערובת גופין, והיינו בעל כרחן כשירות רשי"י דלמא לאו אדעמייתיו ומולפי, וקשה לפ"י דהוי רק גזירה דלמא מולפי למה ליה לחוש להשטא רחוקה דלמא מולפי וטעות בזה לא שכיחא, עפי הוי ליה לומר דהשטא דלמא לאו אדעמייתיו ויגעו זה בזה ויהיה אסור ממה מערובת עעמיים. ומת דקמתי אפילו גדי ועלה, הכוונה דאפילו גדי ועלה דליכא משש עעמיים באחלוסי צנורין, יש לחוש דלמא ינעה ויגעו זה בזה ואסור ממה מערובת עעמיים, וי"ע קמת בזה.

והנה מה שפלפל ר"מ צויעה הטוקף, הנה לדעמי עיקר איננה הוי האסור רק ממה דהוי כנוגעין זה בזה, וא"כ אינו אסור רק אם קלה אחד וינעה נוגע בזה וקלה השני של איננה נוגע בקלה השני, או איננה מחברין ומשכב כאחד כאלו נוגע זה בזה, אבל אם אין קלה וינעה נוגע בזה וקלה השני בזה רק הוי הפסק ציניהם, אין וינעה הטוקף אסור, צויעה אינו כמאכל ואין זו עעם, רק איננה עושיה כחיבור זה בזה, והיינו אם הוי צלי הפסק. ונקוט כלל זה נכון.

רפג

שוב טעם ודעת

השובה קען

שאלות ותשובות

דאז האיסור עומד צפ"ע שיין זיך אריין אין אסל אס אין האיסור ניכר צפ"ע לא אמרין מרי"ג ואי"כ האל נמי כיון דהב"ק עומד צפ"ע, מה בכך דהבנות היו לה, מ"מ כיון דעומד צפ"ע אמרין זיך מרי"ג ואי"כ הכי נמי בכך כיון דהבנות עומד צפ"ע ראו לומר זיך מרי"ג כמו צדכי יב"ט. וז"ל מ"מ רי"מ על מ"מ ד"ש לחוט דאז נז דוקן ולמי"ע נעשה נעילה בבשר במלך, ומכאן רי"מ דהרי בשאר אוקורין היו מרי"ג ר"ק בדרבנן והוי ספק דרבנן, לא הבין סונומי, דזה נמשך למה שכתבתי לעיל דאז כ"י ספקות לאיסורא, ע"ז כתבתי דאז עוד ספק, למהל היה נז דוקן והוי מרי"ג ואי"כ מה מהני דאז דרבנן, הרי י"ט כמה ספקות לאיסורא, ומ"ש בבשר במלך, סונומי דהרי לעת רביע אפרים לא אמרין מרי"ג ר"ק בבשר במלך ואין כתבתי לכי"ע, לכן כתבתי בבשר במלך, דכן אמר לענין דדוקן הוי כשאר איסורין, מ"מ כיון דלא נמשך במלך דיינין ליה כמעיקרא ומורה רביע אפרים לאמרין זיך מרי"ג עכ"פ מדרבנן, ועד לאן לא פליג רביע אפרים ר"ק בשאר איסורין, לא שייך מרי"ג כיון דלא נמשך, אלא בבשר במלך דהוי שייך מרי"ג, דהוי אף האל מנמי גורו עליו אלו הוא גופו, ולוה כתבתי דדוקן הוי מרי"ג בבשר במלך לרי"ע, ויומר אין להאריך כי נאמר מנמי מכתבו, דעני דידן ורי"ג.

מורה ספ"י כתי' על דף דהחורא ו

תשובה קען

לדין צב טעי"ג ז
לק"ק יצוב לחדר הדייר מ"ז מוכל הובט נ"י
הנה על דבר שאלתו, מ"ש צידון המקוה שחמיר להטיל דם למקוה להכשירו מותר שאובין, אן נסמקין אס מהני עלה וו אמר שכך נסמל מנה שאובין, הנה עיין בספרי שרי טהרה הדפסן הלבנת מקואות נ"מי, ר"ן שאובתו שאין חילוק בזה והא כבד נסמל נמי מהני עלה וו, כן כתבתי במשנה לק"ק טאפרות ובלקן אי טהרה לז מהארות מכאן כתבתי שאלתו, ואמ"כ לק"ק שאלתו נ"ס משונה נן נמי כתבתי כן ע"ש, והנה כיון רי"מ ביה, וצ"ל דבר שאלתו הנהיה ח"ל שאלתו מאשה אחת שלקוה האקוואט מהה עם מלך מכלי ראשון שעמד אלא האל ועירומה אומה ע"ז כרעה למוך לז אמר, ונשקף יוצר מעט ממה שכתבתי יתלה נמשך ע"ז בהבט ע"ז לז מיכך כרעה כמעריה עומדת כמה ע"ז הכרעה והלך הקולות למטה, וחסר היו עומדים כמה ע"ז עתלין פורלעיין, זה ע"ז זה אל שכך נשקף על גביהם ונשקף הקולות, ומיכך לקוה והריוה אומה, ובעת אשר נהא לפני לשאלו לא זכרה איך היו עומדים, והאריך בשאלתו.

והנה מה שהקשה מבני גולין הוא הוהא מן הרעום, דישנה ליכא ר"ק מנחות המים ע"י צבול, או מויע, אבל צללי דליא מים ליכא זעשה כלל, דאף אס יש מעט, וזעשה און נז ממש לאוה כמסובד, ודלית דא"ש כיון ר"ק מנחות מים, דדוקא מדרב לה הוי איעשה לז, והאזת יעד על זה, והא יש נז ממש ומכאן כמסובד אלא ע"י זעמה שני דברים יבשים, זה אין לנו ראהו לאוה כממש וא"ש, והה פשוט, וזהו אן להאריך מנחת טרדמי, שבעשה"י שאלה וו יתלה חו בלה, ה' יאורני מיל ליהוה צדי למלכות ולנשות כרעין אים וא"ש, כגמל ידיו המורה.

תשובה קען

לדין צב טעי"ג א-ב
לק"ק דאברמל להטובל הדייר מ"ז פתלי הדין קלייטשאן נ"י
הנה על דבר שאלתו, האל לקן הוהא מן הרעום אל כשר בכך מלך נז יוצר כמה פעמים, ולא נודע צמיים, ויא כקדשה ששים נדד הכף, אן כלל פעם נאמר מעט וזאתה כחון הכף ונמן הכף עם הוהאמה שכתבתי לחון הקדשה, ולא נודע אס יש ששים כחון הקדשה אף כבוד הוהאמה שכל פעם ופעם ששעשה נעילה מן הצלוע שכתוב הכף, לשמה נאמר אלא צלוע כחון הכף והאמר הוהאמה כלל פעם ופעם, ששעשה נעילה מן הצלוע שכתוב הכף וכו', עכ"ל שאלתו, והאריך מה לאמר.

והנה ממהל איז אומר צבטי"ג כששעשה ששעשה כשולמא, דל יאה כדנריו דמכש מין צמיים והוי ספק דרבנן, הרי דין מוסרש צמי צ"ט נ"סין דזה אלו ר"ק צמקי, אבל אס הוא לפניו ואי אפשר לעמוד על שיעורו לא מהני ספק דרבנן, והייע מנמי צמיין דידן, ואין לומר דהכא שאני דלא דענו כמה וזהא, ה"מ, זה אורי, דהרי בכך קרי"ל נ"סין מ"ז דל קרי"ל דלא אורי יודע כמה סנונו מדרבנן כפי מה דהדיין למחר, א"כ האל נמי ראו לשער דערך שואפי וזהא, דהוי כמלא סף ופחות מעט, ועוד הרי דעת המחבר נ"סין ד"ק דכבוד הכף גופו צמיין אי פעמים ששים, א"כ ניי דהרמ"א חולק, מ"מ בזה הוי ס"ס לאיסורא, למהל דענמ כמסובד, ואמ"ל דעמ דהרמ"א למהל לא הוי ששים כבוד הוהאמה, וספק ספקא אף בדרבנן לחומרא.

וה"ש על מ"ש בספרי נ"ו"ע מהר"ן מ"י קרי"מ ח"ל: א"כ צבלי אף להרמ"א נעשה נעילה בבשר במלך, דזה הוי דבר יבש במלך, וע"ז כתב רי"מ: ממה לז וזי הכלי נעשה נעילה, האל האס העטע דהוי הצלוע צבלי נעשה נעילה, והוי לה במלך והכלי גופו לא נעשה נעילה עכ"ל, לא דק, דאזו כונת הרמ"א ליהוה כגומל הכותב, לומר דעכש גלג נעשה נעילה אלא במלך במלך, ר"ק הכונה דהכא

שעם ודעת

ז עוגע במלך הוה אופלי, כן נמי האל הוי דבר צעין, אבל צב"י ב"ה נמי הוה מותר, א"כ מה הספק שלו מנחת זעמ שלמטה ו משע מעטס ה"ל, ואל האשע בלא"ה און נז משע כיון דלא היה ר"ק מנחת זעמ וגם און האיסור כ"ך און ביה משע כלל.

אי מוכרח להשכי לכל אחד מעט, שגועע לרי"מ, אף במ"ש בסוף און און כמותו מסוגיא דפקחים כפחים במה, למה מריין מהה ימלא דמריי מכת איעשה, הנה זה לפי דעת בי"מ א"כ כלן ז"ל און הפסח נאמר מכת איעשה, יצ"ט נמי לק"מ, מליקטו און צולין דכל ענין אסור, ולפי דבריו ה"ל איהם זה למעלה הוה למטה, אבל און גולין כ"י פקחים כחמ ששעמ יתוקים זה מה נמי אסור, וזוע כל ענין בלא"ה לא פריך מדין, פקחים כחמ הייע בגוועין זה דלשאלו כחמ הוי מסעי' לה, ובעל דברך מרלה מנמי כן מכלי דצרוקוס מותר, משמע מרי"ג דהי אפשר לתר דמריי נקטה וזה למעלה.

ה"ש ביה

בשרית הרשב"י ח"ג (סימן רצא). ובחך יעקב (סי' תמב סק"ד).
 ובס' מור וקציעה (ר"ס רב). ובשרית גנת ורדים (חא"י"ה כלל ד סי'
 ט) [והנה בשרית מהר"ש"י (סי' סד) נשאל בד"ו יין שרף מצומקים
 בשנייה בתוך הפסח, ומצאו אח"כ גרגירי טהה שעורה מבוקעים
 בעניניה הצומקין, וכתב, שמוחו להשתוות בפסח, שאף שהחטים
 נמנו טעם במי שרית הצומקים, מי"מ המים השרופים אינם אלא
 קיוחו בעלמא, וזעה בעלמא ווי, ואין לחוש. ואע"כ דביין נסך אסור
 מים שרופים שנעשו משמרי יין של עכ"מ או מצומקים שלהם, אף
 דהוי קיוחו וזעה בעלמא, שאני התם דהוי חומרא דין נסך, והו
 דחכא נמי אסרינו ליה בשתייה בפסח, אבל לאבדו כידים אין לנו.
 עכח"ד. ויורוצו הראשון תמוה, שמלבד שמתשרי הרא"ש הנ"ל מבואר
 שהזיהה אסרת בכל האיסורין, דחשבינו לזיעה כמשקע עצמו, עד
 בה שאף ממקור הזין של יין נסך, דווינו תשרי הרשב"ש הנ"ל
 מתבאר להדיא דהוא הזין בבשר בתלב ושאר ענינים, וכי"כ נדמוכח
 מציאות הרבי"ש הנ"ל. וכ"כ בפשיטתו בשרית חכם צבי (סי' כ).
 ע"ש. ושור"ך להפרי הד"ש (סי' תמו ט"ג) בד"ה מ"ר ששרה צימקים
 זינת המשקין כמותו. ושכ"מ גם בתשרי הרא"ש. ע"ש. וכן הסכים
 בשור"ך פרי הארץ ח"ב (חיד"ס סי' ד' דל"ו סעי"ב). ע"ש. וזיע
 להגאון מהר"י עייאש במטה יזורה (סי"ס תמו דף ז' רע"ד). ובס'
 כסא אליהו א"ח (סי' תמו ס"ג). ואבמ"ל.

(ב) ראב"י הרה"ה בשרית בית יעקב (סי' נו), שבי' לתמוה על
 הרב"ש הנ"ל, שיסור ראייתו ממי"ש. (בפ"ה דמכשירין)
 האשה שהיו דית טהורות וכו', והרי ע"כ דלא דמי להתם, דהא תנו
 בסיפא דמתני', הו' דית טמאות ומניסה בקדרה טהורה אם הזינו
 דית הקדרה טמאה, הרי שהזיהה חתבו משקין שבקדרה למטה
 צב מטה, ולגבי איסור הא דר"א דלא אמרינו הכן, כמי"ש ביר"ד (סי'
 צב ט"ח) בשם תשרי הרא"ש, מחבת של חלב שנתנה בכירה חת
 קדרה של בשר. הזיעה עולה ונבלעת בקדרה ואסרתה. ופשוט שאף
 שהמתבת של חלב אסרת הקדרה של בשר, מ"מ אין החלב שלמטה
 נאסר, שאין הזיעה יורדת למטה, וא"כ פשיטא דאיסורא ממומא
 לא ילפינו ע"כ. ואשתמטתיה דברי הרא"ש בתשובת הנ"ל, במקורו.
 שכל ראייתו ג"כ מפ"ב דמכשירין, וילך איסור ממומא, וע"כ דס"ל
 דבמלתא דסברא ילפינו איסור ממומא, וכמי"ש בבית שמואל אח"ע
 (סימן ו ס"ק לד'). וע' בתוס' חולין (צו) ובתוס' מנחות (סס). ד"ה
 דבלע. ובשרית בית יעקב (סימן צ"ט). וע' בשור"ך למטה א"ש
 (חיד"ס סי' ב), שתעלה להלכה שדין איסור וטמא כי חדוי גיטוי,
 הולכתה גמרי אחר"ך, והכי מורינן בי מדרשא. והוא בס' די מלאכי
 (כלל מו). ע"ש. וכבר ראינו בשרית פרי הארץ ח"ב (חיד"ס סי'
 יד), שהשיג על הבית יעקב הנ"ל, שלא ראה דברי תשרי הרא"ש
 בשרשם דילך איסור ממומא, ועל עיקר קשיטת הבית יעקב כ'
 דל"מ, דשאני גבי טומאה שהזדים כנגד הקדרה כלל הפסק, הילכך
 הזיעה שפיר מתברת למשקין אף למטה, וגבי איסורא גמי אם תופס
 חתיכת בשר בידו ומניס בקדרה חולבת אשר על האש, עד שעולה
 הזיעה כנגד חתיכת הבשר שבקדרה, מאחר שהו' זה והזיעה מתברת
 הבשר ובין החלב שבקדרה, מאחר שהו' זה כנגד זה והזיעה מתברת
 אותם. אולם בנידון הרא"ש אף שהזיעה עולה מן המחבת החולבת
 למעלה ואסרת הקדרה, מ"מ מהבשר שבקדרה אינו יוצא זיעה כלפי
 מטה לאסור החלב, שהרי שולך הקדרה מפסיקים בין הבשר למחבת,
 והדברים ברורים. ה"י הבית יעקב און להם על מה שסמכו כלל.
 וכ"כ המדרכי במ' כל הבשר, שאסור לשפור מבלי בשר שיש בו
 שומם כשר לתוך ג' דולק של חלב וכדומה בפ"ה דמכשירין המערה
 מחם לום ומחם לצונן טהור, "מצונן לחם טמא". וה"ה לאיסור היותר.
 וכ"כ באיסור היותר (סוף כלל כט). (הובאו בכנה"ג סי' קה הגה"ש.
 אות טו). הרי שגדולי ההוראה למרו' איסור ממומא: עכח"ד. וכ"כ
 בשור"ך בית היוצר (חיד"ס סי' כ). שאין המחבת החולבת נאסרת.
 ושכ"כ בס' די יהודה. ולפי' יש לומר לכ"ך שהחבל הזיעה של
 הבשר שנבלעו בדופני התנור למעלה, אינם אוסרים את מאכלי
 הגבינה שנאפו אח"כ באותו תנור, שאין הזיעה יורדת למטה כדי

לאסור, אח"כ המאכלים זה על בלי הפסק ביניהם. הא ככה"ג
 שמונשלים בזה אחר זה לית לן בה. אולם הגאון בעל גוב"י בדגול
 מרבבה (סי"ס צב) כ', שלא רק הקדרה נאסרת באסרת אלא גם
 המחבת שלמטה נאסרת, שהזיהה נאסרה ואסרתה. וכ"כ המרי חואר
 (סי"ס טו). ע"ש. וזה שלא כד' הבית יעקב ופרי הארץ דפשיטא להו
 שהמחבת מותרת. ובאמת שכן מוכח מד' מורי הבי"י (סי"ס צב) בשם
 הגהות שער דורא, שאם כיוס מוכח של בשר בכיסוי קדרה של
 חלב, או להופר, צריך ששים נגד כל הכיסוי, וכן מסק הרמ"א
 והאחרונים (בסימן צג). הא קמן שהזיהה שנבלעת בכיסוי חזרות
 יורדת למטה ואסרת החבשיל, ומינה לזיעה שעולה מן המחבת
 החולבת אל שולך הקדרה של בשר שחזרת, ונפולת למטה ואסרת
 המחבת. וכן מצאתי להפמ"צ (במש"י סי"ק כט) שכ"כ. ומעתה
 בני"ד לכא"י יש לאסור מפני שהזיעה הנבקת ונבלעת בדופני
 התנור, חזרת ונפולת ע"י הזיעה של המאכל האחר ואסרתה.
 (ד) וחבט עיני לתגאון מהר"ש פלוגי בשור"ך טוב טעם ורע
 תליחא ח"א (סימן קע), שנשאל אודות מנוח העולם
 לבשל קדרה של בשר בתוך התנור בית החורף, ואח"כ באותו יום
 מרחיפים שם חלב, וכתב, שמשום הזיעה שלמעלה אין זו שאלה כלל,
 כי למעלה אין מחבת רק אבנים ופיס' ועושם את הזיעה לפגם.
 וכלא"ה גמי אין חשש, כי הרא"ש והרמ"א (סי' צב) שחששו לזיעה.
 הזינו רק כשהזיהה מכלי הבלוע ממומא עצמו, אבל אם בחולה
 נבלע רק מכת זיעה, לזיות זיעה מחמת זיעה, זה ודאי אין בו פגם,
 והם ראתו הרא"ש הוי כשהזיהה ממומא עצמו ולא מתלי, ואף
 להדגול מרבבה הפמ"צ שאוסרים שם גם המחבת החולבת, היינו
 משום שעכ"פ הקדרה בלועה מבשר עצמו ולא זיעה מחמת זיעה,
 ולכן בודא שאין בזה חשש כלל. עכח"ד. ומה מאד מתמיני על הגאון
 ז"ל שדחה חשש זה בשתי דים, ומה יענה ביום שידורו בו דין
 כיסוי הקדרה של בשר, שאין בו אלא זיעה בלבד, ואפ"ה אם נהניו
 בתוך מעלי"ע על קדרה חולבת הזיעה, צריך סי' נגד הכיסוי, ומבואר
 בב"י והרמ"א הנ"ל, אע"כ דהוי זיעה מחמת זיעה. ועי' באור"י שהמקור
 (סי"ס צג) שאפילו אם הזכיסוי צונן הקדרה חמה שניתם אסורים
 אם החזיל הכיסוי להזיע, דחזתה גברי, וכי בבואורי הגרי"א שהמקור
 לזח. ממתני' ספ"ה דמכשירין האשה שהיו דית טהורות וכו', וכ"ל
 בס"י צב ס"ח. ע"כ. נמצא דאף בזיעה זיעה אוליגן להחמיר ונודע
 כי בשרית אדמת קודש ח"ב (חיד"ס סי' ג) כ' להזיז שר' שבעשה
 מיזי נסך, וחזרו וצירפיהו פעם שנית, מטעם דהוי זיעה דזיעה, ושאף
 הרב"ש לא אסר אלא בזיעה ראשונה, משא"כ בזה, וראיה ממי"ש
 (דפ"ב דמכשירין) נא במים שאובין הזיעה אחרונה ע"כ מכת המים
 ואח"כ הוי זיעה טהורה. ואע"כ דזיעה ראשונה א"ר לא זיעה שנית,
 באה. לו. וע"כ צ"ל דדיינו לאסור זיעה אחרונה, שילך דדי"ס דסיפא
 הזינו שהזיעה באה לא רחמתי המים וכמי"ש באל"ה רבה על המשנה
 דמכשירין. וכן מצאתי להור"א בראית העין (בליקטים סי' א.
 דע"י ע"ג). שדחה כן. ראית האדמת קודש. וסיים: ולכל הדברות אין
 ראה כלל להזיז צירוף אחר צירוף. ע"ש. והזרה החזיק אחריו
 הגרי"ח ז"ל בשור"ך רב פעלים ח"א (חיד"ס סי' כו) לדחות ד'
 האדמ"ק מהלכה, ותמה. טובא ע"ז, שחרי הלכה פסקה בדינו בלי
 שום חולק, שאם כיסה תבשיל של בשר בכיסוי של חלב או להפסיק
 צריך סי' נגד כל הכיסוי ואפילו אם הכיסוי נקוס שהחבל יוצא דרך
 שם מ"מ השעם שבכיסוי נכנס בתבשיל, וכמבואר בב"י סימן צב
 ובהגה סימן צג. והרי איסור הכיסוי הוא זיעה דזיעה ואפ"ה אסור
 וכ"כ זיעה היוצאת מצירוף שני של השכר שהוא בעין. והוסף
 לתמוה גם על החיד"א שלא הזכיר מ"ן זה שמוא הלכה בירוח
 לאסור זיעה דזיעה. ע"ש. ודון מינה ואוקי באחריו, וע"ע בפרי מגדים
 א"ח (סימן תנא א"א ס"ק מו) בדיון תנור שעששין בחוכו חלל
 בעין תנור קטן ומשימין שם חמץ והזיעה עולה למעלה, ואע"כ שאין
 הדי סולתה בזיעה, מ"מ כיסוי התנור חם מלמעלה, והזיעה נבלעת בו,
 וכששמים אח"כ קדרה בפסח הזיעה עולה חזרות ונפולת לחוד
 הקדרה, צ"ע שיש לאסור אף בזיעבה, הא דבעינו ביר"ד (סי' צב)

